

OBCOCHWAŁOBOŻNIK (1) *sb m*

I pl obcochwwałob(o)żniki.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Pogardl. Wyznawca niewłaściwej (zdaniem piszącego) wiary: A tak gdyby fię X.K. z swoimi obcochwwałobożniki poczuł: mogli y to obaczyć/ (Christa tamen duce) iż to/ co mnie z strony Bogá y Chrístufá zádał/ iemu więcej służy niż mnie CzechEp 85.

LW